

ОБРАЋАЊЕ ПРОФ. ДР ЖЕЉКА ПОПОВИЋА

“Покушавам да саберем све своје узбуркане мисли данас. Покушавам да наставим овај несретни дан некако, али не иде ми...

Смењују се у мени туга, бес, љутња, очај, немоћ... све у круг... а посматрам данас људе око себе на улици, у продавници, на факултету... Делује ми да једном добром проценту изгледа као да се данас ништа није десило... застрашујуће... О чему мисле ти људи?

Са друге стране, код куће, посматрам свог сина, 2009. годиште, вршњак је дечака који је данас пуцао у своје другаре из школе... Разговарали смо о догађају... Ипак, питам се, какве мисли у његовој глави колају, познајем ли довољно сопствено дете... Преиспитујем се, знам да му није лако, јер често причамо о изазовима са којима се сусреће у школи... а има их итекако... борба је непрестана и трајаће још...

А онда, размишљам о дечаку убици и питам се колики је то био притисак у његовом животу, који је успео да га извитопери, из верујем, дубоко верујем, једног изворно доброг детета, у особу пуну гнева, револта, љутње, мржње, која је била способна да учини ово данас...

Размишљам како се то сигурно није десило преко ноћи, како то није био један клик који је од детета направио убицу са списком за одстрел...

Размишљам, да ли је могуће да није било код њега некаквих назнака, одступања у понашању, расположењу...

Размишљам како нико из непосредне околине те промене није приметио благовремено, ни породица, ни наставници, другари, пријатељи... било ко ко би скренуо пажњу, ко би разговарао, загрлио, помогао некако у тој несрећи...

Размишљам, како је сигурно био усамљен и лишен којечега што је требао да има... а подршку друштва очигледно није имао, чим му се тако сурово осветио...

Размишљам како смо га сад врло лако осудили и разапели сви, за несумњиво ужасна недела, неописиве страхоте које је починио... породицама настрадалих, себи и својој породици, друштву у целини... А опет, и даље је неоспорно да је он ипак дете и да је поникао у нашем друштву... Размишљам и размишљам... и осећам кривицу.

Сада смо пост хоц сви велики психилози, педагози, социолози, форензичари, правници, а у суштини смо игноранти класични... касно је, сви смо пали на испиту као друштво...

Од сваког од нас зависи какву ћемо поуку извући из ове вишедимензионално тешке несреће, са далекосежним последицама.

Питам се да ли ћемо и даље дозволити себи „луксуз“ промоције насиља, шунда, кича и неморалних особа у ријалитијима, филмовима, серијама, на друштвеним мрежама, или ћемо пожелети друштво у коме ученик не убија из револта своје другаре и наставнике... у којем идоли нису бивши криминалци, старлете, алкохоличари, наркомани и напумпани и нафракани инфлуенсери/инфлуенсерке... већ честити и добри људи из ближе и шире друштвене заједнице...

Молим се за преживеле да се изборе за животе, јер ми смо као друштво од данас и званично у клиничкој смрти.

Почивајте у миру децо, почивај у миру несрећни човече... Овај дан нас је све обележио и завио у црно, а нарочито ваше породице.”